

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΤΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΡΟΔΟ...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, 30 ετών.
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ, 16 ετών.

(Σε μία εξοχική βίλλα. Ο Φίλιππος και η Γαβριέλλα είναι μόνοι σε ένα δωμάτιο, που βλέπει προς το βουνό).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. (κωτίζοντας από το παράθυρο).— Τι ωραία θέα! Πόσο είμαι ευτυχισμένος που βρέθηκα πάλι εδώ... Χρόνια τώρα ο πατέρας σου με προσκαλεί κάθε καλοκαίρι στην ωραία σου εξοχή.
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Είνε ο δωδέκατος χρόνος που έχωρθε...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Ο δωδέκατος χρόνος... Ναι!... Καθώς βλέτω, ξέρεις πολύ καλά να μετράς τα χρόνια, μικρούλα μου... Στιμάω το πρώτο καλοκαίρι που ήρθα εδώ, ήσουν ακόμα μία μπεμπέκα... Κι' εγώ βέβαια δεν ήμουν τόσο μεγάλος... Μόλις τότε είχα τελειώσει τις σπουδές μου... 'Αλλά για σένα ήμουν από τότε, δι' τι είμαι και σήμερα... Ένας μεγάλος αδελφός... Σε είδα να μεγαλώνεις σιγά-σιγά... Κάθε χρόνο που έρχόμουν, σ' έβλεπα πιο μεγάλη και πιο ώμορφη... Και κάθε χρόνο σου έφερα και από μία κοψίλα... Λοιπόν, κι' έφρετος σου έφερα την κοψίλα σου, την ωραιότερη και μεγαλύτερη από όλες τις άλλες... Μά γιατί δεν φάνεσαι χαρούμενη, Γαβριέλλα; 'Άλλοτε, όταν σου έδινα μια κοψίλα χαρούσινο τόσο, και με φιλούσε...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Σας ευχαριστώ πολύ... 'Αλλά τότε ήμουν παιδί. Έσείς, φάνεσαι, εξακολουθείτε να νομίζετε, ότι είμαι πάντα ή μπεμπέκα που γνωρίσατε πρό δώδεκα ετών; ... Είμαι πια μία μεγάλη δεσποινίς!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Μία μεγάλη δεσποινίς! Για έλα πιο κοντά μου, να σε ιδώ καλά. Βέβαια έχεις μεγαλώσει αρκετά... Και είσαι όμορφη... Ναι!... (Η Γαβριέλλα κοκκινίζει). 'Ελα, λοιπόν, να μιλήσουμε σοβαρά, αφού είσαι μία μεγάλη δεσποινίς! Για πές μου πώς περνάς την ημέρα σου, μεγάλη μου δεσποινίς;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Διαβάζω, διαβάζω πολύ. 'Επίσης έχωχονα συχνά σ' αυτό το δωμάτιο και ζωγραφίζω τις εναλλαγές των χρωμάτων, των βαυμασιών αυτών χρωμάτων εκεί κάτω στον όριζοντα. Μά κάποτε ούτε διαβάζω, ούτε ζωγραφίζω. Σκέπτομαι μόνο... Σκέπτομαι την ζωή...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Μά, Γαβριέλλα, μού φαίνεται ότι κάνεις πολλά πράγματα... Διαβάζεις, ζωγραφίζεις, σκέπτεσαι... Μά δεν πρέπει να σκέπτεσαι εσύ από τώρα τη ζωή, Γαβριέλλα!... Είσαι ευτυχισμένη, πλούσια...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Έχω καταλάβει πια ότι το χόρημα δεν είνε ή ευτυχία. Νοιώθω πως ύπαρχουν και άλλες χαρές και ευτυχίες που δεν τις ξέρω ακόμα. 'Επίσης σκέπτομαι και κάτι άλλο. 'Αλλ' εσάς δεν σάς ενδιαφέρουν αυτά.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Γαβριέλλα!... Μ' ενδιαφέρει πολύ δι' τι σκέπτεσαι... Πές μου, σέ παρακαλώ... Τι είνε αυτό το κάτι άλλο που σκέπτεσαι;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Είνε ένα όνειρο...
ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Άντραγαποποίηση;
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Δεν ξέρω ακόμα. 'Αλλ' είνε ένα όνειρο τόσο μαγευτικό. (Πιο βαρυντά). 'Αλήθεια, κίνας Φίλιππε... 'Επιτρέψατέ μου να σάς ρωτήσω κι' εγώ κάτι. Τι ιδέα έχετε για τον έρωτα;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Για τον έρωτα; ... Για τον έρωτα; ...
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Ναι! 'Εσείς βέβαια θα ξέρετε... Νομίζετε ότι πρέπει να παντρεύεται κανείς για λόγους συμφεροντολογικούς ή από έρωτα; 'Εμένα μου φαίνεται κάτι τρομερό ένας γάμος που βασίζεται μόνο στο συμφέρον. Τι λέτε κι' εσείς;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Τι να σου πώ, παιδί μου! Είνε ένα ζήτημα πολύ σοβαρό!

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Μά δεν είνε ωραίο πράγμα ή αγάπη, ή συνεννόησης διού ψυχών; 'Όπως επίσης είνε τρομερό ν' αγαπά κανείς χωρίς να τον αγαπών!...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Μά πως το ξέρετε σεις, δι' τι είνε τόσο τρομερό; ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ. (ταραμμένη).— Πώς το ξέρω; Μά... έχω κάποια φίλη που είνε ερωτευμένη... Είνε μία νέα της ηλικίας μου... μελαχθινή, όπως είμαι κι' εγώ... 'Αλλ' αυτή είνε και όμορφη...
ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Κι' εσύ δεν είσαι όμορφη; Κατεργάρα!... Θέλει να σου το ξαναπώ...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ. (εξακολουθώντας).— Η φίλη μου λοιπόν αυτή είνε ερωτευμένη μ' έναν κύριο, ο οποίος επί χρόνια τώρα περνά το καλοκαίρι στο εξοχικό πατρικό της σπίτι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Όπως εγώ, περνά το καλοκαίρι στο δικό σας σπίτι...
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Ναι!...

Λοιπόν, ή φίλη μου από μικρούλα, έβλεπε τακτικά τον κύριο από κάθε καλοκαίρι... Και ο κύριος της πήγαινε παιχνίδια και κοψίλες κι' έπαιζε μαζί της... 'Εξάφρα μία μέρα ή Σουλβία—αυτό, είνε το όνομα της φίλης μου—κατάλαβε ότι δεν της είνε πια δυνατόν να παίξει με τον κύριο, επειδή...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— 'Επειδή;
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— 'Επειδή κατάλαβε πως είνε επικίνδυνο να παίξει με τον έρωτα... 'Ενοιωσε πως τον αγαπούσε...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Τον αγαπούσε;
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Μάλιστα! 'Η καρδιάς των κοριτσιών αγαπών πολύ γρήγορα... Μά δεν το καταλαβαίνετε αυτό εσείς οι μεγάλοι κύριοι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Και ύστερα;
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— 'Υστερα... 'Η καϊμένη ή Σουλβία έγινε πολύ μελαγχολική... Γιατί σκεφτόταν ότι επειδή ήταν ακόμα μικρή, δεν την έπιανε κανείς στο σοβαρά, και πρό πάντων εκείνος ο κύριος που αγαπούσε... Σκεφτόταν ότι το αισθημά της ήταν μία τρέλλα και ότι δεν έπρεπε ποτέ να το μάθη κανείς... Μονάχα σ' έμένα ή εξομολογήθηκε όλα... Δεν αντάξαστε τόσο ύποφροσι... Μά πείτε μου, κύριε Φίλιππε, δεν είνε άδικο αυτό; Δεν έχει το δικαίωμα ν' αγαπά ένα μεγαλύτερο της;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Δεν ξέρω τί να σου πώ, Γαβριέλλα μου! Μά δεν μου λές; Πώς ή φίλη σου άντελήφθη ότι αγαπά; Τι την έκανε να όμολογήση στον έαυτό της ότι είνε ερωτευμένη;
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Πρώτα-πρώτα γιατί έννοιωσε ότι δεν μπορούσε να παίξει πια μαζί του, όπως άλλοτε... 'Επειτα γιατί τον συλλογιζόταν διαρκώς... Και τέλος γιατί έννοιωσε μέσα της κάποια άλλαγη, κάποια μεταμόρφωση... Νά, έτσι σάν να είχε χυθεί ξαφνικά κάποιο φως μέσα στην ψυχή της...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Μά εκφράζετε τα αισθημά της φίλης σας, σάν να τα αισθάνεσθε εσείς ή ίδια... Καί δεν μου λέτε, ο κύριος αυτός είνε πολύ μεγαλύτερος από την φίλη σας;
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Αυτό δεν έχει σημασία. Είνε τόσο χαριτωμένος!... 'Άλλως τε ο άνδρος πρόπει να είνε μεγαλύτερος από την γυναίκα... Θά ήταν πολύ δυστυχής ή φίλη μου, άν ό γονείς της την ανάγκαζαν να πάρη ένα πολύ νέον άνδρα, τον όποιον δεν θ' αγαπούσε... Θά ήταν σωστό αυτό, πέστε μου; Δεν είνε τρομερό, ν' αγαπά κανείς έτοι, όπως αγαπά ή φίλη μου, και να της επιβάλλουν να πάρη ένα άλλο πρόσωπο που δεν το αγαπά; Πέστε μου, δεν είνε τρομερό να παντρεύεται κανείς χωρίς αγάπη;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Γαβριέλλα! Μιλάτε σάν ερωτευμένη... Καί πόσα χρόνια περνά ο κύριος την φίλη σας;
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Σχεδόν όσα έσείς έμένα...
ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Δεν είνε πολλά.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Στην αρχή, όσο διαρκεί ακόμα ο έρωτας, ή διαφορά της ηλικίας δεν παίζει κανένα όλο... 'Υστερα, όταν θα περάση αρκετός καιρός και ή γυναίκα θα γίνη πια μητέρα, θα έχη νιώσει πια καλά τη ζωή. Τότε θα θεωρή τον άνδρα της σάν ένα πολύτιμο μεγάλο φίλο...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Γαβριέλλα... Δεν μπορώ πια να σάς μιλώ στον ένικό. Πέρουν ακόμα άφησα εδώ ένα κοριτσάκι και έφρέτος βρισκόμω μία γυναίκα τόσο αισθηματική, όσο και λογική. Μού φαίνεται το ίδιο σάν να βλέπω ξαφρα μαρσοτά μου ν' άνοιγη σ' ένα θαυμάσιο τριαντάφυλλο, το μικρό μπουμπούκι που ήξερα...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Μά δεν μου είπατε πως σάς φάνηκε ή ιστορία της φίλης μου; Σοβαρά ή γελούα;
ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Γελούα!... Θεός φυλάξοι!... 'Αν ή φίλη σας έχει τόσο εύαίσθητη καρδιά και τόσο βαθιά σκέψη όπως εσείς... 'Ω, τότε είνε πολύ σοβαρή ή ιστορία της... Θά ήθελα πολύ να μεσολαβήσω εγώ στον κύριο που αγαπά...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.— Πρέπει πρώτα να πάρω την άδειά της. (Σενοχωρημένη λίγο για τα φλογερά βλέματα που της έρχινε τώρα ο Φίλιππος). Λοιπόν, ποί είνε ή κοψίλα που μού έφρατε; Μού είπατε πως κλείνει τα μάτια και λέει: —«Μαμά;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. (καθίζοντας την κοντά του).— Μή βιάζεσαι για την κοψίλα... Δέξου πρός το παρόν έναν... κοψίλο που ήθελες για πρώτη φορά να μάτια του, και λέει: «Σ' αγαπά!...» (Την άγκαλιάζει και τη φιλεί).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Δέξου πρός το παρόν έναν...κοψίλο!...

